

КУЛЬТУРНА ДИПЛОМАТІЯ

МОСТИ ДРУЖБИ

З Грецією

У Ніжинській міській раді відбулася презентація єдиної платформи об'єднання греків України, створеної за ініціативи Федерації грецьких товариств України задля популяризації грецької культури й мови.

Голова Федерації греків України Степан Махсма розповів присутнім, серед яких був ректор НДУ імені М. Гоголя Олександр Самойленко й директор університетської наукової бібліотеки Олександр Морозов, як працюватиме нова платформа і чому вона має стати «цифровим домом» для кожного грека в Україні. Також було презентовано всеукраїнське опитування, яке має допомогти краще зрозуміти потреби громад і закладів вищої освіти сьогодні.

В обговоренні перспектив застосування платформи взяли участь міський голова Олександр Кодола, виконавчий директор, дипломат, експерт з питань зовнішньої та безпекової політики Центру оборонних стратегій, Голова Ради громадських об'єднань національних меншин (спільнот) України при Державній службі України з етнополітики та свободи совісті Олександр Хара, голова ГО «Ніжинське міське товариство греків імені Братів Зосимів» Євгенія Ліповецька, доцентка Валентина Сидоренко.

Олександр Самойленко поділився своїм баченням використання платформи в освітньому процесі та висловив готовність долучитися до реалізації цього проєкту в ролі партнера. Олександр Морозов розповів про роботу колективу бібліотеки щодо формування окремого зібрання з фондів колишнього грецького Олександрівського училища, книги якого зберігаються в університетській бібліотеці.

Під час ознайомлення з фондами бібліотеки керівництво університету обговорило можливість створення на її базі Центру еллістики, що знайшло підтримку в поважних гостей. До цього процесу долучиться і Посольство Республіки Греція в Україні, з яким також є попередні домовленості. Це дасть змогу розширити освітні можливості для здобувачів освіти та зацентувати увагу на науково-дослідницькій роботі в цьому напрямі.

І Пакистаном

У стінах Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя відбулася непересічна подія державного значення – відкриття першого в Україні Центру пакистанської культури Аллама Мухаммада Ікбала.

До урочистого відкриття було пройдено складний і тривалий шлях, пов'язаний із війною та агресією країни-терористки

проти нашої держави, але це був шлях активної комунікації та партнерської взаємодії з Посольством Ісламської Республіки Пакистан в Україні протягом усього часу ведення активних бойових дій. Адже відкриття Центру мало відбутися ще 1 березня 2022 року. Та злочинний і підступний напад на територію України відклав цю урочисту подію, практично, на чотири довгі роки війни.

Колектив університету дякує нашим партнерам і друзям – Надзвичайним і Повноважним послам Ісламської Республіки Пакистан в Україні, Й. В. Ноелю Ізраелю Хохарі (Noel Israel Khokhar) (2020—2022), Й. В. Надіру Хану (Nadir Khan) (2023—2025) і нинішньому очільнику місії, Й. В. Канвару Аднану Ахмеду Хану (Kanwar Adnan Ahmed Khan) (з серпня 2025), за підтримку нашої держави і нашого колективу в часи справедливої боротьби за збереження незалежності та територіальної цілісності, за чітку та зрозумілу підтримку норм міжнародного права.

Центр пакистанської культури А. М. Ікбала має стати майданчиком для

активного співробітництва між українськими та пакистанськими вченими, освітянами та діячами культури, проведення наукових досліджень, вивчення культури та мови Пакистану (урду), розробки спільних проєктів міждержавного та міжнародного рівнів, академічної мобільності та адаптації пакистанської молоді для навчання в Україні, а також платформою для популяризації України в Ісламській Республіці Пакистан і місцем протидії дезінформації, що ведеться проти нашої країни в провідних країнах Глобального Півдня, до яких, без сумніву, належить Ісламська Республіка Пакистан.

На офіційному відкритті Центру були присутні представники адміністрації університету на чолі з ректором Олександром Самойленком, заступниця голови місії Ісламської Республіки Пакистан в Україні пані Фарасат Заррін Сіал і співробітники посольства, почесний амбасадор університету пан Юрій Косенко, які у святковій атмосфері оголосили про старт роботи нової освітньо-наукової та культурної інституції нашого славетного університету.

Дякуємо нашим партнерам за довіру та сподіваємося на плідну взаємодію на ниві українсько-пакистанського співробітництва та поглиблення дружби між нашими народами!

Відважна українська спільнота зустріч Павла Грода у Львівській політехніці

11 грудня 2025 року на запрошення МІОКУ Львівську політехніку відвідали Павло Грод, Президент Світового Конгресу Українців (СКУ) та Андрій Шевченко, голова Місії СКУ в Україні.

Гості зустрілися з Наталією Шаховською, ректоркою університету, членкинею-кореспонденткою Національної академії наук України, докторкою технічних наук, професоркою. Під час розмови, у якій брали участь проректори Політехніки Микола Логойда та Ірина Хомишин, а також керівництво Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою (МІОКУ) на чолі з Іриною Ключковською, було порушено низку проблем, актуальних як для українців закордоння, так і для України – насамперед у гуманітарному, освітньому та науковому аспектах.

Візит засвідчив тяглість тривалої співпраці СКУ із Львівською політехнікою, зокрема з МІОКом. Павло Грод подякував очільникам університету за допомогу та підтримку, вручивши ректорці Почесну відзнаку СКУ у формі срібної гривні часів Київської Русі, виготовлену з гарматних гільз.

Наталія Шаховська запевнила поважних гостей у відкритості університету до майбутнього партнерства із СКУ в контексті державної політики із творення глобального українства.

Опісля в Залі Юліана Захарієвича відбулася зустріч Павла Грода з академічною спільнотою Львівської політехніки. Організатором події був МІОК, багаторічний стратегічний партнер СКУ.

Подія відбувалася у форматі відкритої зустрічі-дискусії, у якій взяли участь: Андрій Шевченко, Голова місії СКУ в Україні; український громадський діяч, політик, дипломат і журналіст; Народний депутат України V, VI та VII скликань; Надзвичайний і Повноважний Посол України в Канаді (2015–2021); Оксана Винницька-Юсипович, Почесний Консул Канади в Україні, педагогиня, громадська діячка, Голова СКВОР СКУ (2008–2018); Юрій Чопик, голова «Української громади в Іспанії за права і честь України» (м. Мадрид).

Модерувала подію Ірина Ключковська, директорка МІОКУ, почесна професорка Львівської політехніки. Вона окреслила функцію та місію СКУ як надбудови, яка об'єднує понад 80 українських організацій по всьому світу. Очільниця МІОКУ зазначила, що сила світового українства залежить рівною мірою як від тих, хто мешкає в Україні, так і від тих, хто проживає за кордоном, від їхньої ефективної взаємодії.

Учасників зустрічі привітала Наталія Шаховська, яка наголосила на важливості глобальної єдності українців; акцентувала на ролі діаспори в майбутньому розвитку України і підкреслила відповідальність, що лягає на нинішніх студентів, яким належить формувати майбутнє своєї держави. За багаторічну працю для України та плідні контакти з Університетом його очільниця вручила Павлові Гроду медаль Львівської політехніки.

Свій виступ Павло Грод розпочав зі слів вдячності МІОКУ за роки співпраці зі Світовим Конгресом Українців, наголосивши, що саме Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою завжди був і залишається найбільшим популяризатором НУ «Львівська політехніка» у світі, як і українства загалом.

Президент СКУ поділився стратегією української діаспори в подоланні глобальних викликів, зокрема в наданні всебічної підтримки Україні в її боротьбі за суверенітет і територіальну цілісність в умовах агресивної війни, яку розв'язала росія. Він зазначив, що українство за межами Батьківщини налічує близько 25 мільйонів осіб, розселених у більш як 80 країнах світу, і всі ці громади об'єднує і координує СКУ.

Павло Грод розповів про основні аспекти діяльності СКУ в умовах турбулентності сьогодення, а також окреслив прийнятий 25 жовтня 2025 року План дій Світового Конгресу Українців на 2025–2026 рр. Високий гість повідомив, що Річні Загальні Збори Світового Конгресу Українців проголошують 2026-й Роком Глобальної Української Єдності – часом зміцнення солідарності серед українців у всьому світі, утвердження національної ідентичності та мобілізації спільних зусиль задля перемоги України, її відбудови й глобального посилення українських громад.

Гість звернувся до студентської молоді із закликком завжди і всюди бути гордими за своє українське походження; завжди залишатися українцями; потрапляючи за кордон – інтегруватися, але не асимілюватися; допомагати будувати сильний український світ і, головне, – пам'ятати про свою місію служіння і лідерства.

Павло Грод наголосив, що відвага українського народу та Збройні Сили України – це предмет гордості для всієї української спільноти і наша велика перевага. Другою такою перевагою є міжнародні партнери України, без підтримки яких було би дуже важко долати воєнні виклики, тож шановний гість закликав на всіх рівнях підтримувати контакти з друзями України і бути активними амбасадорами у просуванні її інтересів.

Зустріч стала платформою для діалогу між студентами, викладачами та представниками діаспори про роль світового українства в сучасній підтримці України та її майбутнього. Присутні мали нагоду почути міркування високоповажного гостя на теми: яку роль може відіграти прийняття нового закону про множинне громадянство; якою є роль цінностей у трансформуванні Української держави; яке місце посідає українська мова й культура в консолідації нації; як молодь може долучитися до ініціатив, що наближають Перемогу та повоєнне відновлення України,

а також у режимі живого спілкування отримати відповіді на запитання, що хвилюють українців у цей драматичний час. Активно долучилися до дискусії студенти Інституту права, психології та інноваційної освіти й Інституту гуманітарних та соціальних наук Львівської політехніки.

Павло Грод акцентував на важливості для кожного поставити собі запитання: «Що я зроблю, щоб допомогти Україні стати інноваційною, трансформувати її, зробити її світовим лідером?», – і відповідь тут залежить від кожного зокрема.

За словами Ірини Ключковської, директорки МІОКУ, зустріч спільноти Львівської політехніки з Павлом Гродом є ще одним важливим кроком у поглибленні нашої співпраці. Разом створюємо простір для вироблення спільних стратегій, які поєднують академічний досвід Університету, МІОКУ та української діаспори. Такий діалог дає змогу формувати нові ініціативи, що зміцнюють глобальний український світ.

На завершення Ірина Ключковська вручила очільникові SKU нещодавнє напрацювання науковців МІОКУ – книгу «Ключ до України: велич малих міст», котра покликана відкрити українській молоді за кордоном справжнє багатство рідної землі і рідної мови.

У межах візиту Павла Грода до Львівської Політехніки відбулася зустріч Президента SKU з працівниками Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою.

Спілкування відбулося у теплій дружній атмосфері. Павло Грод насамперед висловив вдячність працівникам МІОКУ як стратегічним партнерам SKU: «МІОК – найкращий промоутер Львівської політехніки. Усі знають про діяльність університету у світі завдяки роботі МІОКУ». Цю думку підтримали Юрій Чопик та Оксана Винницька-Юсипович.

Після слів вдячності за допомогу в організації всіх форумів світового українства, Павло Грод наголосив на основних чеснотах МІОКУ, якими є інтелект, організаційна сила, пристрасть і позитив.

Представники SKU також отримали коротку інформацію про роботу, котру виконує Інститут як їхній стратегічний партнер, а саме – про допомогу в організації та проведенні Форуму українців Східної Європи, створенні програми цієї події та її візуального представлення.

Ірина Ключковська наголосила на важливості стратегічних сесій МІОКУ та SKU для узгодження співпраці; розповіла про наші ініціативи в галузі освіти, які підхопило МОН України та Департамент освіти і науки ЛВО; висловила готовність бути партнером для SKU в організації широкомасштабних подій як у Львівській політехніці, так і форумів світового українства в інших країнах.

Окремі слова вдячності директорка МІОКУ висловила SKU за багаторічну співпрацю, а також за подаровані засоби альтернативного живлення, завдяки яким створена можливість працювати без перерв навіть у моменти довготривалих викликань електроенергії.

Зустріч завершилась обговоренням майбутніх планів та проектів: проведення заходів, презентацій, нових досліджень, створення нових підручників, майбутньої конференції «Українська мова у світі» та ін.

Дякуємо Львівській політехніці, Наталії Шаховській, Ірині Хомишин, Миколі Логойді, Світовому Конгресові Українців та його Президенту Павлові Гроду, Оксані Винницькій-Юсипович, Андрієві Шевченку, Юрієві Чопику й усім учасникам зустрічі за підтримку та активну участь у події.

Довідково:

Павло Грод є Президентом SKU, очолив цю організацію в листопаді 2018 року. Протягом 2008–2018 рр. був віцепрезидентом SKU, відповідав за багато ключових ініціатив та очолював низку комітетів і проектів, зокрема декілька міжнародних місій SKU зі спостереження за виборами в Україні та Координаційний комітет підтримки України. Окрім того, протягом 2007–2018 рр. був Президентом Конгресу Українців Канади (КУК).

За професією Павло Грод є юристом та бізнес-керівником. Він є Президентом та Виконавчим директором «Rodan Energy Solutions», провідної північноамериканської енергетичної компанії. Перед заснуванням «Rodan Energy Solutions» Павло Грод працював як банкір з питань корпоративного інвестменту в «CIBC World Markets» та як юрист у «Gowling WLG» – провідній міжнародній юридичній фірмі, де займався питаннями корпоративного фінансування та злиття і поглинання компанії (M&A). Павло Грод є членом Юридичного товариства Онтаріо, має ступінь бакалавра політичних наук, ступінь бакалавра права та ступінь магістра ділового адміністрування.

Павло Грод удостоєний багатьох нагород та відзнак: Діамантової ювілейної медалі Королеви Єлизавети II – за вагомий особистий внесок та досягнення в служінні Канаді (17 травня 2012 р.); Ювілейної медалі Президента України з нагоди «25-ліття незалежності України» – за вагомий особистий внесок у зміцнення міжнародного авторитету Української держави, популяризацію її історичної спадщини та сучасних надбань; Орден князя Ярослава Мудрого V ст. (Україна, 23 серпня 2019) – за вагомий особистий внесок у зміцнення міжнародного авторитету України, розвиток міждержавного співробітництва, плідну громадську діяльність; Шевченківської медалі Конгресу Українців Канади – за великий внесок у розбудову українсько-канадської громади.

Павло Грод увійшов до списку 100 людей (посівши 21-ше місце), які впливають на глобальне майбутнє Канади, (за версією журналу «Embassy Magazine & Hill Times. Power and Influence») та став одним із 13 канадців (лише неурядових посадовців) у санкційному списку владіміра путіна, яким заборонено в'їзд до російської федерації.

Павло Грод – лідер нового часу, який, очолюючи SKU, вміє вдало поєднувати традиції і вибудовувати ефективну діяльність цієї інституції в умовах нових викликів (пандемії ковіду, повномасштабного вторгнення росії на територію України).

<https://miok.lviv.ua/news/zustrich-pavla-groda-prezydenta-svitovogo-kongresu-ukrayinciv-z-akademichnoyu-spilnotoyu-lvivskoyi-politehniky-2/>

Вивчаємо рідний університет

**СЛОВО. ТЕКСТ.
КУЛЬТУРА. ПАМ'ЯТЬ:**

матеріали перших філологічних та історико-культурологічних читань на пошанування пам'яті професора Григорія Самойленка

ленка свої виступи здійснили дослідники, зацікавлені художньою й науковою спадщиною, яку формує не одне покоління митців та науковців.

Під час пленарного засідання було увічнено пам'ять проф. Г. В. Самойленка та доц. П. О. Сердюка. Григорія Васильовича на початку лютого минулого року колеги та рідні провели у вічність, а в Павла Олександровича цього року столітній ювілей. Тож перші доповіді присвячені саме названим помітним постаттям у житті нашого навчального закладу.

Учасники конференції розкрили педагогічний внесок Г. В. Самойленка в розвиток філологічної та культурологічної освіти, торкнулися теми підручникотворення (Л. М. Остапенко, Л. Л. Корнеєва), проаналізували його поліністичні студії (В. М. Пугач).

Інші дослідники наголосили на важливості літературознавчого та методичного спадку П. О. Сердюка, зокрема його дослідження жанрової специфіки поеми

(Н. І. Михальчук), ролі як керівника літературної студії (Є. Гадзінський), значенні праць автора для шкільної літературної освіти (Т. А. Бронзенко).

Конференція стала цікавою тематичним охопленням літературного, літературознавчого та методико-літературного спадку науковців Ніжинської вищої школи. Учасники зібрання зосередилися на проблемах мовної, образної, жанрової специфіки художньої творчості, зображення в літературних творах картин війни, відтворення різних виявів тоталітаризму, екзистенційного наповнення лірики, становлення молодого покоління митців. Особливою змістовністю та виразністю позначені виступи А. І. Бондаренко, П. В. Михеда, Г. Л. Токмань, Н. В. Гоголь, О. В. Забарного, Н. П. Онищенко та ін., присвячені творчості Анатолія Мойсієнка, Олександра Михеда, Юрія Бондаренка, Надії Івченко, молодих авторів сучасності та ін. Своєю розповіддю зацікавив П. В. Михед, який окреслив політичну та психологічну атмосферу, що мала місце в університеті в 60–70-х роках ХХ століття, а також схарактеризував діяльність ніжинських шістдесятників.

Помітно, що письменники й науковці різних поколінь, які навчалися або працювали в Ніжині, залишили дуже великий спадок, який потребує ретельного вивчення, а тому конференція «Літературна творчість представників Ніжинської вищої школи: гуманітарний дискурс» стала тим майданчиком, на якому цей здобуток одержує різнобічне висвітлення.

Юрій БОНДАРЕНКО

ТРАДИЦІЇ

Несмачної куті не буває...

Як і було нами заздалегідь анонсовано, 6 грудня 2025 року в ЕтноПросвітницькому осередку три-музеї «Лялина Світлиця», що в Опішні на Полтавщині, відбулася феєрична, новорічно-святкова, присмачена, як і годиться, щедрівками, кутею, калитами й пирогами друга Рідзвана Зустріч.

Наш активний Клуб Борщотворців і Тістотворців таки ж умудрився реконструювати карнавал святкової зимової здоби, коляди, калити і веселої Кози. До речі, цього річний маскаррад «Коза» замилував око і душу креативністю виконання, ніжністю образів, милістю красивих козячих різок і дзвоників. Контролював-поглядав за ними, аби бешкетували чемно, серйозний і могутній Велес. Посеред нас меланкувало в той світлий день п'ять масок «Коза», і що ж ви думаєте: краща одна з-перед одною! Я запитала в нашого коровайопіка Андрія Калініна, що крім 59 короваїв, напик ще й пречудових пряників цукрових, за які майже чубилися всі дівчата! (так уже ж кожній того пряника бажалося), яка ж найкращою була Коза-Кізонька цього року? Його відповідь була однозначною і беззаперечною: полтавська майстриня Яна Рябенко. Що ж, полемізувати не буду.

У той привітний день зварила і презентувала для дегустації кутю Людмила Бутко з Полтави – кутю розкішну, пишну, як сама

пані Людмила; красуня, лідерка гурту «Забава», у той день в образі Снігової, але доброї, Королівни. Людмила Каменева з Близнюківки, Харківщина, кутю зварила солодку, красиву, багату, як і сама вона. Молодиці-Кумоньки пані Надія, пані Олена та пані Наталочка із Новокочубеївки зварили кутю справедливо. Добра господиня Яна Пономар з Розбишівки, Гадяччина, кутею пригощала щедрою, ситою, накіпчастою. А моя кутя, опішнянська, була з «витріщеними очима», як її готувати навчила моя мама Катя, сито-густо припорошена меленими волоськими горіхами та присолоджена липовим медком-солодком.

Дегустатори куті, очолені нашою адміністраторкою Оксанкою Савченко, були однастайними: усе ж таки несмачної куті не буває. Не буває! Якщо ви будете стверджувати, що кутя недостатньо смачна, запрошую в «Лялину Світлицю» – зварю, пригощу. Хто любитель куті, тому була смачною вся! І залита узваром, із меленими горіхами, і з медом, і з маком... Навіть Лідочка Рудь, яка сказала, що куштує кутю лиш раз на рік, пригубила майже всі куті, вдоволено смакуючи.

А калита! Бачили б ви, хто не був, тепер лиш уявляйте, якими у нас на конкурсі калит були гарні та пишні, сонцесяйні калити!

Найпершою і найвитонченішою прибула до нас калита нашої коровайниці Ганнусі Халімон, щедро вбрана в горішки і мак. Саме ця калита була найпершою цьогоріч урочисто прив'язаною до сволюка, на якому вже красувалася мудро сплетена калита-красуня нашої коровайниці Катрусі Юр'євої ще від цьогорічного КоровайФесту 2025.

Калита нашої коровайниці Людочки Бутко вдалася-вродилася, як і торік, штоленово-пахучою. Це один із виставкових екземплярів, що були презентовані під час уже п'ятої персональної виставки-презентації тістотворчого мистецтва пані Людмили Бутко. Калита Олени Атаманенко, господині Хати на Липняку, що вкотре потішила нас своїми красивими манерами, фасоном вбрання, смачно-духмяним м'ясивом на гостинець, спеклася пухкою, солодкою, вдашною. Калита майстрині з Києва Ірусі Мартиновської була, вочевидь, найсмачнішою – її кусали й кусали, та так, що лиш третинка лишилася дивом висіти (чи то навмисно її так хтось підчепив низенько-низенько? Калита маково-медова молодичок «Кумоньок» вабила, аж приманювала – вкуси, вкуси. Та зась – висіла, як і годиться, височенько.

Лідочка Рудь, лиш мигцем кліпнувши на Андрія Рудя, що сидів поруч, виголосила, не роздумуючи: титул-звання найкращої калити цьогоріч належить калиті, спеченій Оленою Атаманенко. Ми всі схвально аплодували і милувалися і калитою і пані Оленою, що ледь зашарілася. До речі, дехто з наших гостей, прислухався до наших наперед сповіщених порад, і вищедрував собі рецепти калити і не один.

Варто зазначити, що два спечені АндріємКалініним жовтих, як сонечко, та ароматних, як рута-м'ята, короваї, були обидвоє прозоріми. А відтак, і їх можна було б зарахувати до калит. Але про це я подумала лиш оце щойно, пишучи ці рядочки.

Присмачували-задобрювали і так смачний кутево-калітрово-паланичний весь наш день нам настільки привабні та молоді барабаністи з гурту «Зіньківчани» на чолі з Миколою Васильовичем Петренком, що всі ми бігли, а не йшли до їхньої локації, аби надивитися, наслухатися, а хто, як ось наша коровайниці Лідочка Рудь, ще й натанцюватися, підморгуючи Федору Федоровичу Крохмалю, який підтанцювуючи, ще й на губній гармошці грав та підморгував!

Намагалися з барабаністами позагравати й молодіці з опішнянського фольк-гурту «Криниченька»: і щедрівки їм співали й колядували! Уже ж ловко те все було споглядати, скуштувавши пирогів з цукровим бурячком. Та надивившись та прикупивши своїм, як супер-сувенір, на диво-дивні, спечені ягнятка, шишечки, добрі з медом, та білі, як лебеді, паланиці олександрівські з печі, які настаралася для своєї вже шостої персональної виставки-презентації тістотворчого мистецтва Лідія Рудь. Гості подовгу затримувалися в хаті, де порядкувала в цей день Лідія Рудь разом з паном Андрієм. А пані Олена Ландар та й взагалі розчулилася: казала-ділилася потім і неодноразово, що так гарно поговорила із Лідочкою Рудь і з Іринкою Мартиновською, про своє, тістове, народне, добре і вічне, що як наче води з криниці життедайної напилася. Ось таке в нас.

Приємним, хоч і очікуваним сюрпризом для всіх нас став візит Віктора Німченка з Миргорода, власника ТМ «Печена Вишня», який разом зі своїми друзями привіз цілісінський хлібопекарський лоток різного хліба: паланиці гаркушенська і миргородська, буханці, батони, кекси і плетені калачі. Чоловіки накраяли (та так, що пан Віктор собі пів пучки зніс) щедрими

шматками-куснями своє хлібне Добро-Золото і щедро-прещедро почагували всіх охочих, а від них відбою не було!

У весільній хаті, де порядкувала-пряникувала і тістоворила пані Ірина Мартиновська увесь день гуло, як у вулику. Люди заходили і не хотіли виходити, тіснилися, як у рукавичці, та все ж сиділи задоволені, зігріті не лише животворчим пічним теплом, але й Ірусиною доброзичливістю та привітністю до всіх та кожного.

У ясній і затишній хатині-резиденції порядкував поважний Чарівник Миколай. Молодиці аж у чергу ставали, аби до Миколая втрапити: чи то цукерками він їх манив чи принаджував своєю мудрістю, зваженістю? Хто був, той знає.

Наша РідЗвана щорічна груднева Зустріч – це правдиве свято зустрічі Своїх зі Своїми, звичайно, що з частуванням (капуснячок з гусаком Лідочки Рудь ох же ж і добрим був!), з добрим словом з нашою колядою-щедрівкою, що тішить-прославляє нас, нащадків і славні наші роди.

Принагідно вдячні всім нашим Гостям, що дослухалися до наших порад та й одяглися ловко, святково, самі ж від того раділи-тішилися, як і наша фотографія Тома Савеля. Світлини вдалися напрочуд жвавими, барвистими.

А Майстри і Майстрині якими прехорошими до нас прибули із своїм святково-новорічним, ярмарковим крамом! Пані Яна Рябенко і її красуня-подруга з лялечками та цікавими рукотворами, та лотереєю, та прикрасами. Пані Лариса Скребець сиру навезла доброго, на будь-який смак, так само як і пані Олена Заїка з диканськими сирами ТМ «Смачний Дім»: і м'які сири, і тверді, і в олії, і такі, щоб смажити, і солодкі, і шоколадні!!!

Пані Даруся Гринько, ТМ «Медова Лавка» з села Пірки, що у нас в Зіньківщині, ярмаркувала-фестивалила з оригінальним крем-медом і свічками запашними.

Гості завжди запитують і шукають ароматні парфуми, мильце, свічки сумчан Максима і Юлії із ТМ «Ботанік і ко».

Пирого і пиріжечки, кутя й до куті, всяка смачна всячина манила всіх і кожного від прекрасного гамірного гурту гадячан разом із Яною Пономар, Лілією Лободою, Наталією Лободою, Катрусєю Редькіною, Рустамом Аміновим, що так ловко на гармошці грав, що просимо це!

А котелевські пряники-панянки та пряники-коники з пряниками-півниками ви бачили?! Їх навезла Юлія Маршала, та таких гарних, що ніхто не міг пройти повз, аби не зупинитися, не замилуватися. Вони ж бо й гарні е! А оце саме їх пора панянкава прийшла – кращого презенту не знайти! А якби ще в парі з чубатим конхветом, які й досі тягає-витаєгу на бабусиному ще камені котелевська майстриня Ніна Хоменко.

А прянички-ялиночки, прянички-хатиночки такі ж милі, як їхня майстриня пані Олена Ландар зі Скороходово ви бачили? Ми так!

Красиві бісерні картини привезла із собою полтавська майстриня Надія Оверченко.

А солон'яних іграшок ялинкових, капелюшків, торбинок, дідухів та павуків ви бачили яких принесла опішнянська майстриня Олена Опанасюк? А ми бачили, милувалися, купували і ще хочемо.

Гончарювали для нас наші друзі-гончарі родина Хохлових – Руслан і Оксанка. Та новеньких мисок для куті, та кухликів святково-узварних чималенько привезли, було на що подивитися.

Принагідно запрошуємо Вас на Весняники, що відбудуться 14 березня 2026 року та вже третю РідЗвану Зустріч 5 грудня 2026 року.

Олена ЩЕРБАНЬ

З Лесиних джерел

З нагоди дня народження Лесі Українки Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою Національного університету «Львівська політехніка» підготував друге і доповнене видання навчального посібника «Образки з Лесиного життя».

Розробка має просвітницький характер і призначена для учнів суботніх та недільних українознавчих шкіл за кордоном і всіх, хто хоче поглибити свої знання з української мови як іноземної. В основу покладено різножанрові тексти – образки з життєпису всесвітньовідомої поетки та великої українки.

Запропоновані навчальні матеріали допоможуть розширити знання про особистий і творчий простір Лесі, більше дізнатися про її характер, захоплення, оточення, помандрувати місцями, у яких вона була та про які залишила спогади.

Структурно навчальний посібник складається з двох частин, перша з яких включає два блоки завдань, що спрямовані на вдосконалення таких видів мовленнєвої діяльності, як читання та говоріння, друга – завдання на слухання. До кожного тексту автори розробили низку вправ, подали словники малознайомої лексики й дібрали світлини, що допоможуть педагогам, котрі працюватимуть із цими матеріалами, унаочнити навчальну діяльність.

Розробку можна використовувати для різних форм освітнього процесу. Надається для дистанційного навчання, навчання в класі та вивчення мови індивідуально.

<https://lpnu.ua/news/miok-pidhotuvav-druhe-ovnlene-vydannia-navchalnoho-posibnyka-obrazky-z-lesynoho-zhyttia>

ПОКОЛІННЯ СВОБОДИ

Працею і старанням

Спілкування з випускницею НДУ імені Миколи Гоголя Діаною М'ягкою виявилось змістовним та повчальним. Вона навчалася на факультеті філології, історії та політико-юридичних наук, була стипендіаткою Президентського фонду Леоніда Кучми «Україна». Неодноразово займала призові місця в конкурсах молодих перекладачів. Нині Діана Миколаївна обіймає посаду головного спеціаліста відділу міжнародних зв'язків та інвестиційної діяльності у виконавчому комітеті Ніжинської міської ради Чернігівської області.

– Звідки Ви? Розкажіть трішки про свою родину. Які захоплення мали в дитинстві, чому зрештою обрали іноземну філологію?

– Я з села Тихоновичі, що на Корюківщині. Враховуючи, що в мене не було багатьох можливостей, особливо якщо порівнювати з дітьми з великих міст, усе ж залишався простір для того, аби мріяти, пробувати щось нове й наполегливо працювати.

У моїй сім'ї немає філологів, та й рішення обрати професію перекладача було доволі раптовим – зізнаюся чесно, це сталося тоді, коли я дізналася про свої непогані результати ЗНО. Водночас певне внутрішнє відчуття того, що я можу стати філологом, було завжди, адже я розуміла, що маю схильність сприймати мову як цілісний організм – такий, що живе, розвивається і квітне, якщо його леліяти. Зрештою, я усвідомлювала, що ця професія точно стане мені в пригоді: знання іноземної мови і диплом перекладача зайвими не бувають. І, знаєте, я ніколи не шкодувала про цей вибір.

– Які враження від навчання?

– Скажу відверто – університет залишив у мені глибокий слід і надзвичайно теплі спогади. Кожного разу, коли випадає нагода зайти до альма-матер, я почуваюся як удома. Хочеться глибоко вдихнути і знову відчути ту атмосферу, що панувала там раніше.

– Можливо, хтось із викладачів став для Вас наставником, підтримав на початку Вашого перекладацького шляху?

– Особливу увагу хочу приділити викладачам літератури. Щиро дякую їм за те, що навчили «читати» книжки. Саме так. Читаючи літературу, ми відкриваємо для себе багато речей, набуваємо критичного мислення, вчимося розуміти зміст крізь слова – а це надзвичайно важливо для перекладача.

Людмила Михайлівна Остапенко заклала розуміння того, як працює світ і що те, що ми бачимо, часто має значно глибший зміст, ніж здається спочатку. Юрій Іванович Бондаренко надихнув мене своєю творчістю і допоміг сприймати літературу як простір для мислення і розвитку. Досі згадуємо з колишніми одногрупниками другий семестр другого курсу – заняття були настільки захопливими, що інколи ставало шкода, що вони завершуються.

Ну і, звісно, куди ж без «профільних» викладачів.

Ольга Василівна Бойко допомогла повірити в себе і навчила наполегливості. Дуже ціную її відкритість і теплоту до студентів. Ольга Володимирівна Пономаренко показала, що дисципліна, комплексний підхід і тайм-менеджмент справді можуть творити дива. Саме завдяки їй у мені з'явилася структурованість, яка супроводжує мене й досі. Марина Володимирівна Нагач навчила «говорити» і бути впевненою у власних словах. Валентина Петрівна Сливка заклала основи перекладу – ті три кити, які, напевно, супроводжують кожного перекладача, що закінчив НДУ. Ірина Йосипівна Халимон – безперечно викладачка з великої літери: наполеглива, старанна і дуже уважна до студентів. Було приємно бачити, як вона формує справді студентоорієнтоване навчання.

Окремо хочу подякувати Наталії Михайлівні Талавірі – прикладу того, наскільки ефективно можна використовувати те, що вже маєш. Вікторія Володимирівна Смелянська

залишилася для мене світлим промінчиком – мудра, сучасна викладачка, чия наполегливість і гнучкість надихали. Володимир Васильович Мартиненко – декан-мрія, підтримку якого я пам'ятатиму ще дуже довго.

Я не можу виділити когось одного як наставника. Переклад – річ комплексна, і натхнення також формується комплексно. Дуже важливими є підтримка починань і здорове середовище, що сприяє розвитку. А ще – «заразна» любов до справи. Коли у викладача горять очі від матеріалу, ми самі мимоволі занурюємося в те, що вивчаємо.

– Розкажіть про свій перекладацький досвід: з якими видавництвами співпрацювали?

– До роботи у виконавчому комітеті я працювала перекладачкою. Наразі маю п'ять перекладів книжок, з яких три вже опубліковані. Переважно це психологічна література – у цьому напрямі я співпрацювала з видавництвом «Букшеф». Перший переклад був виконаний для видавництва «Віват». Звісно, не без труднощів, але цей досвід змусив переосмислити багато речей і навіть по-іншому подивитися на життя.

– Знання з яких дисциплін стали найбільш актуальними в контексті цієї діяльності?

– Найбільше стали в пригоді знання з української мови, літератури та, звісно ж, дисциплін із перекладу. Дуже важливо бути начитаною. Коли в голові є «багаж» прочитаних книжок, перекладати значно легше і цікавіше. Якщо ж говорити про нон-фікшн, то тут особливо важливі фонові знання: чим більше людина розвивається, тим глибше розуміє авторський задум.

– Побуває думка, що перекладач – це ворог автора, яка Ваша позиція з цього приводу?

– Звісно, переклад – це не оригінал. У художньому перекладі складно говорити про повну тотожність тексту. Це певною мірою бачення перекладача і редакторів. Деякі

речі передати буквально неможливо – тоді на допомогу приходять локалізація. Чи правильно це? Чи чесно? Мабуть, це філософське питання, відповідь на яке залежить від того, що є головним у творі для читача.

– Скажіть, будь ласка, кілька слів про початок Вашої кар'єри. Які основні напрямки Вашої діяльності?

– Наразі я працюю у виконавчому комітеті Ніжинської міської ради, а також є студенткою НУ «Чернігівська політехніка» за спеціальністю «Соціальна робота та консультування». Можливо, цей вибір здається несподіваним, але він теж був певною мірою раптовим. Я вірю, що після завершення війни зможу бути корисною у відновленні та реабілітації суспільства. Перекладацька освіта лише підсилює ці можливості.

Щодо початку кар'єри у виконавчому комітеті – ще з дитинства я уявляла себе на державній службі. Хотілося бути частиною організму, який бере участь у прийнятті рішень. Так і сталося. Зараз я долучена до взаємодії з міжнародними партнерами громади – а ця співпраця сьогодні надзвичайно важлива. Залучена в проектну діяльність. Адже майже кожна велика справа в громаді починається з проекту. Інколи буває складно, досвіду ще небагато, але коли згадую, що це важливо для громади, стає тепліше.

– Окрім комплексу професійних компетентностей, які особистісні якості допомагають Вам досягнути мети? Що мотивує в цей складний для країни час розвиватися та надалі реалізовувати професійні плани?

– Стосовно особистих якостей, які допомагають мені рухатися вперед, – це допитливість і певна відсутність страху йти туди, де ще не все відомо. Ніхто не починає з великого, ніхто не стає мудрим одразу. Пробувати нове, навіть коли хтось сумнівається, це, на мою думку, справжня цінність. Саме вона рухає нас уперед.

Дарія БОБРИК

«Хочу повернутися в Україну і допомагати в її відновленні»: розмова з дівчиною з Ніжина, яка зараз в Америці

Часто життя підносить нам сюрпризи. Багато українців зараз «розлетілися» по всьому світу через повномасштабне вторгнення росії в Україну.

До вашої уваги – інтерв'ю MYNIZHYN з випусницею Ніжинського фахового медичного коледжу – Наталією Заводовською.

– Наталю, розкажи у якому році ти закінчила Ніжинський медколедж і яку саме спеціальність отримала?

– Я закінчила Ніжинський медичний коледж 2019 року – аж самій не віриться! Моєю спеціальністю стала сестринська справа.

– Чи працювала в Україні за фахом чи зразу виїхала до Америки?

– Після закінчення Ніжинського медичного коледжу я вступила до Сумського державного університету на програму «Медицина» з метою в майбутньому стати лікарем. Я провчилася три роки.

Під час навчання, у період пандемії COVID-19, я почала працювати за фахом медичної сестри в Сумській міській лікарні № 5 у ковідному відділенні, паралельно продовжуючи навчання в університеті.

Після початку великої війни в березні ми разом із батьками та друзями виїхали до Німеччини. Я була змушена залишити роботу, але продовжила навчання в онлайн-форматі.

– Як і коли ти виїхала? Хто допомагав з виїздом, документами? Чи знала вже, куди саме їдеш і що там будеш робити чи їхала в невідомість?

– У Німеччині я була 10 місяців, і моєю метою було закрити третій рік навчання в СумДУ. Про Кеттерінг коледж я дізналася через своїх друзів. Я ніколи у своєму житті не мріяла про Америку, а саме цікаве – що в школі, коледжі й університеті я ненавиділа англійську мову. Предмет, з якого в мене був найнижчий бал, – це, звичайно ж, англійська. Я завжди всім го-

ворила, що вона мені ніколи не буде потрібна, тому що я нікуди не збираюся виїжджати.

Кеттерінг коледж – це християнський престижний коледж, який підтримує Церква адвентистів сьомого дня. Коли керівництво коледжу дізналося про війну, вони поставили собі за мету допомогти українським студентам. Був організований відбір, і студентам, котрі хоч якось були пов'язані з медициною, дали величезну можливість навчатися повністю безкоштовно в Кеттерінг коледжі за спеціальністю Registered Nurse або Respiratory Care Therapist.

Документи для студентської візи мені зробив коледж, але моя дорога в Кеттерінг була не проста. Зараз поясню чому.

Є можливість, є спонсори, але немає мови і немає візи... ВЕСЕЛО! ні...

Я жила в Німеччині в сім'ї лікаря. Ми вимушені були якось комунікувати, і говорити англійською. На секунду... з моїм рівнем: «London is the capital of Great Britain» і «I like». Це був просто жах, тому що такі слова, як can, want, think і need, я вивчила вже в Німеччині.

Ну от, англійська якось тягнеться. Але питання візи залишається...

Я подала документи в Берлін. І що думаєте? У мене – відмова.

Якщо хтось не знає: якщо в тебе є відмова, ти можеш у наступні рази подаватися на візу хоч кожен день, але результат буде один – відмова. Але інколи, коли тобі не відкрили двері, треба ще раз поступати.

І що ж – я подалася у Франкфурт. І, логічно ж, – відмова... У мене вже аж дві відмови, а це означає, що шанси на отримання візи дуже падають. Літній семестр почався, а я – ні з чим... купа переживань, молитов, годин, проведених за англійською, і я подаюся в Краків.

Я була в офіцера, який, проглянувши мою історію, подивився на мене і сказав: «Ти ж знаєш, що отримати візу зараз буде дуже складно?»

Я відповіла: «Так, але в мене немає іншого виходу. Я стараюся, а ви вирішуйте».

Він ставив мені дуже багато запитань, радився з колегами, комусь дзвонив, щось писав на комп'ютері... І в кінцевому результаті – my visa approved.

Я плакала від щастя. Люди з посольства посміхалися на таку реакцію. Їм було приємно. Мені також. Я бачила в цьому всьому Божу руку. Я приїхала в Америку з мінімальною англійською, знаючи, що буду навчатися.

Перші лекції я перекладала через перекладач і підписувала майже кожне слово, яке перекладала. Умови

були складні. Нас було 35 українців з різним рівнем англійської, і в нас не було жодних поблажок – ми навчалися на рівні американців.

Я дуже пишаюся нашими українцями, тому що багато людей приїхали з мінімальним рівнем англійської, але всі вчилися 24/7, і кожен семестр закривали на А або В (4 або 5 за п'ятибальною системою).

– Де саме ти зараз живеш і що робиш? Чи є мовний бар'єр?

– Я живу в християнській сім'ї американців – вони дуже щирі й люблячі. Місто Кеттерінг, штат Огайо. На цьому етапі мого життя я закінчила коледж і самостійно готуюся до екзамену NCLEX, який потрібно скласти, щоб отримати право працювати медсестрою.

У мене все ще є невеликий мовний бар'єр, особливо коли хочу висловити свої думки, але день за днем я удосконалююся.

– Чи є там українська спільнота, де можна зустрітися, поговорити, порадитися, можливо отримати допомогу?

– Нас, українців, у Кеттерінг коледжі 35, і я ніколи не відчувала себе самотньою. Якщо потрібна допомога, завжди є друзі, які допоможуть, вислухають, дадуть плече, щоб виплакати, і підтримають.

Усі ці три роки, які я була тут, за мене все оплачував Кеттерінг коледж (за ним стоять спонсори, які були готові нас підтримати).

– Яке ставлення там до українців? Що б ти сказала з власного досвіду?

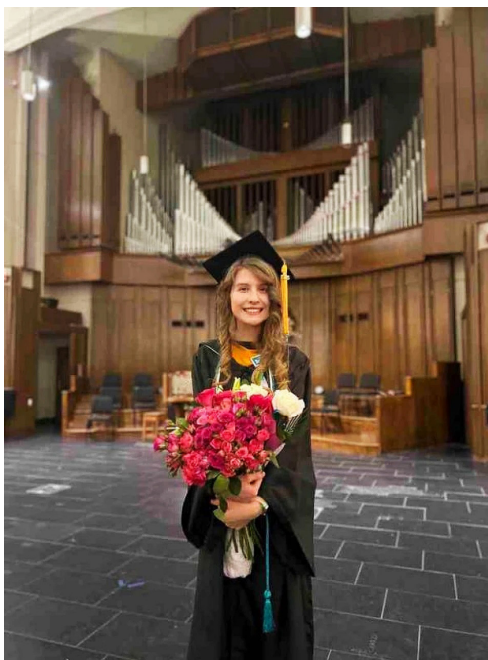
– Стосовно навчання до нас було таке ж саме ставлення, як і до американців – тобто у нас не було жодних поблажок.

Ставлення як до іншої культури – нас люблять і співчують тому, що відбувається в Україні. Я працювала в госпіталі під час навчання, і дуже багато людей, коли дізнавалися, що я українка, щиро співчували і говорили слова підтримки.

– Які загалом у тебе плани на майбутнє: де і ким ти себе бачиш, і які мрії та цілі вже вдалося втілити в життя?

– Після складання NCLEX я буду працювати медсестрою в госпіталі міста Дейтон у медично-хірургічному відділенні. Я вже отримала водійські права і побувала в багатьох містах Америки: у Нью-Йорку, Каліфорнії, Сан-Дієго та на Ніагарському водоспаді.

Моя мета – бути найкращою медсестрою, якою я тільки можу бути, і ділитися тими благословіннями, які маю, з українським народом. Я дуже хочу повернутися в Україну і допомогати в її відновленні.

Засновник – Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя
Рішенням Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення №1180 від 11.04.2024 р.
ідентифікатор медіа: R30-03788
Р/р 31253365108946 НДУ ім. М. Гоголя
код 02125668 ДКСУ м. Київ
МФО 820172
(благодійний внесок на розвиток Центру гуманітарної співпраці з українською діаспорою)

Склад редакції:

Онищенко Н. П., редакторка,
Плотніков Є. О., канд. пед. наук, доц.,
Лісовець О. В., докт. пед. наук, проф.
Макет, верстка та коректура – Бобрик Д. М.

Адреса редакції:

Центр гуманітарної співпраці
з українською діаспорою, кімната 210
вул. Графська, 2,
м. Ніжин, 16602, Україна
Тел./факс: (04631) 7-19-59
E-mail: ukr_diaspora@ukr.net,
diaspora@ndu.edu.ua
<http://www.ndu.edu.ua/index.php/ua/tsentr-gumanitarnoji-spiivpratsi-z-ukrajinskoyu-diasporoyu/vidannya-ukrajinskij-dim>